

Lene Kaaberbøl

Vildheks

Blodsungen

Omslag og vignetter af
Anders Walter

★ ★
Alvilda
★

Vildheks 4: Blodsungen

Copyright © 2012 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2012 i Tyskland

ISBN 978-87-7105-051-6

www.alvilda.dk

www.vildheks.dk

1 ⊕ En trettenårig piges liv

Hun havde ventet i 400 år. I 400 år havde hun stirret op gennem en gennemsigtig masse af smeltet sten. I 400 år havde den holdt hendes krop og sind og væsen fanget. Hendes fjender troede sikkert at det var hendes grav, men hun levede stadig. Der var liv at få, selv her – levende væsener kom fra tid til anden forbi, og hun greb dem uden nåde, for nåde og barmhjertighed var hensyn hun for længst havde lagt bag sig. Det der holdt hende i live, var vreden.

For hun mærkede det jo. Hun vidste hvad der skete derude, hendes vildsans skreg og vred sig under smerten ved det.

Hvad bildte de sig ind – alle disse små grådige mennesker med deres veje, deres huse, deres ... hvad kaldte de dem? Ledninger. Kabler. Drænrør. Broer. Motorveje. Jernskinner. De skar sig gennem den vilde verden som dybe blødende sår; de rev vildvejenes fine net i stykker; de ødelagde og dræbte. Der stank af død fra knuste dyr langs alle deres veje. Skove og moser forsvandt. Hvor den vilde kraft i tusind år havde levet, åndet og hersket, dér var der nu goldt og tyst, og det eneste man hørte var bragene og lar-men fra deres ugudelige maskiner. Jern. Jern overalt. Snart ville det være forbi – snart ville end ikke den mægtigste vildheks kunne hele de sønderrevne bånd.

Men endnu ... endnu kunne det ske, hvis bare hun slap fri.

*Vreden var ikke det eneste der brændte i hende. Hun mærkede ... nej, utålmodighed var for svagt et ord. Det dækkede på ingen måde den ild der sved og ætsede i hendes indre for hvert uudnyttet sekund, hver time der gik uden at hun kom tættere på sit mål. Det hastede. Der var ikke længere tid. Ikke længere tid til at overveje og afveje, ikke længere tid til at tage hensyn, til at bekymre sig om noget som helst andet end det ene: at bryde de dumme og grådiges magt, at knuse deres dødsnet og sætte den vilde verden **FRI**.*

*Det ville kræve **alt**. Alt hvad hun havde, alt hvad hun kunne lokke, pine, true eller kræve sig til af magt. Hun vejede begærligt sine styrker, fortvivledes over sine svagheder. Stenenes tyngde, planternes langsomme grønne kraft, luftens mildhed, vandets bløde magt, jordens varme og dybe liv ... det var alt sammen ikke nok. Hun skulle bruge blod. Intet andet ville kunne vinde denne næsten tabte kamp. Intet andet betød noget – mindst af alt ... og vreden blussede endnu voldsommere i hende når hun tænkte på det ... mindst af alt en tåbelig trettenårig piges misforståede liv.*

Blod kunne åbne hendes fængsel. Blod kunne sikre hendes sejr.

Og så skete det. En dråbe faldt. Og endnu en. En til og så en fjerde.

Mere, *skreg hun tavst*. Giv mig en dråbe til!

Det var som om hun så den hænge tøvende i luften. Som om den kæmpede mod tyngdekraften og ikke ville falde. Men den faldt. Og faldt. Og ramte.

JAAAAaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhhh

*Hun skreg triumferende, men endnu tavst. Hendes læber var stadig stivnede, hun var stadig fanget som et insekt der for tusind år siden var blevet ramt af en dråbe harpiks og indesluttet i rav. Men ikke meget længere. Hun spændte sine kræfter til det yderste, hun kaldte på al den vildskab hun havde i sig. Nu. Nu. **Nu!***

Stenmassen revnede. Revnerne spredte sig. Og i et brøl af vildkraft strakte hun en krop der havde været bøjet i 400 år og sprængte sit fængsel i småstykker. Stivnede stenmasser kogte og blev flydende igen, skød op, eksploderede, skoldhede glasagtige dråber stod til alle sider og ramte grottens vægge i hvæsende kaskader.

De grådige små mennesker anede ikke hvad der ventede dem. De havde sikkert aldrig hørt om Bravita Blodsunge. Men det ville de komme til ...

Jeg satte mig op så brat at jeg hamrede hovedet ind i senge-lampen. Mit hjerte hoppede og spurtede af sted som en

hækkeløber der var kommet bagud for feltet, bang-bang-HOP, bang-bang-HOP, og jeg så mig vildt omkring som om jeg ventede at Bravita Blodsunge skulle stå ved siden af sengen med fremstrakte kløer og blodsbegær i sine flammende øjne. Det gjorde hun ikke. Der var stille og mørkt, bortset fra den stribe månelys der faldt ind gennem det lille runde gavlvindue. På en madras ved siden af sengen lå min bedste ven Oscar og sov så man næsten kunne se tegneserie-Z'erne hænge over hans hoved. Han havde i hvert fald ikke mareridt.

Rolig, formanede jeg mit hoppende hjerte, der sker jo ikke noget ...

Men det tog lang tid at holde op med at gispe, og endnu længere tid før jeg slap for fornemmelsen af at hjertet forsøgte at hoppe ud af kroppen på mig. Det var før sket at mine drømme havde haft lidt for meget med virkeligheden at gøre, og selv om der ikke stod en 400 år gammel vildheks på lur mellem stakkene af fuglebøger og gamle reparationsmodne redekasser, betød det absolut ikke – det mente mit hjerte i hvert fald ikke – at der var fred og ingen fare.

Men selv om der så *var* en smule virkelighed i drømmen – og det var et stort hvis, heldigvis var de allerfleste af mine drømme ganske almindeligt uvirkelige og absurde – så var det ikke mit liv Bravita var ude efter, mindede jeg mig selv om. Det var en eller anden stakkels trettenårig piges, og jeg var jo kun ...

Mine tanker standsede brat. Jeg så på det gammeldags, tik-takkende vækkeur på natbordet.

De selvlysende fosforgrønne visere pegede begge næsten direkte opad. Klokken var fem minutter over tolv, og det var den sidste dag i marts.

Det var i dag jeg fyldte tretten.

